

שַׁבַּת הַאֲרִיז״ל

דרכי האריז״ל (עשיית המצוה)

אין לקרוא בשפ״א בזמן התפילה וקס״ת.
לכבוד רבנו הגדול מר״ן ר' עובדיה יוסף בן גורגיה
זצוק״ל.

פרשת ויקהל, פיקודי – התש״פ.

זמני כניסת ויציאת השבת.

ת״א	י-ם	זמנים לפי לוח אור החיים
17: 28	17: 11	כניסת שבת -
18: 20	18: 23	יציאת שבת -
19: 02	19: 05	רבנו תם -

פניני הפרשה.

״ויאמר משה אל בני ישראל ראו קרא ה' בשם בצלאל״ – ענין ראייה זו שאמר ראו, הכוונה היא לפי שהיה קשה בעיניהם לומר שבמעשה המשכן יתכפר להם עון העגל הגדול, לכן אמר להם ראו מופת גדול זה, שלא בחר ה' ממי שיעשה המשכן אלא בצלאל בן בנו של חור, שהרגתם אותו על שלא רצה לעשות את העגל, בזה יהיה לכם מופת, כי במעשה המשכן יתכפר לכם עון העגל, כיון שהקטיגור נעשה סניגור.

וזוהו שלא ייחס את בצלאל אלא עד חור, כמ״ש ״בצלאל בן אורי בן זור״, ולא פחות ולא יותר, להורות להם שהיה מזרעו של חור, להיות להם הקטיגור סניגור. ולפי שהם עשו את העגל מזהב, לכן הוזכר בכל מעשה המשכן זהב תחילה, כמ״ש זהב וכסף, ואין כן סדר המקרא בכל שאר המקומות, כמד״א ״כלי הכסף וכלי הזהב״ כסף תחילה, וכאן שינה.

וכן אהליאב, לפי שהיו ישראל עתידים להיות עובדים עגל אחר שעשאו ירבעם בן, ולכן הקדים השי״ת רפואה למכה, שיהיה עושה המשכן אהליאב, לכפר על אותו עון שעתידי להיות בן.

ודע, כי בצלאל היה מסוד שם יהוה, ולכן דגל מחנה יהודה קדמה מזרחה, בחינת ספירת התפארת. ולכן עשה בצלאל ״צל אל״ הפנימי, דהיינו יריעות המשכן ואהל הפנימיים. ויריעות אהל החיצוניות עשה אהליאב, שבא משבט דן שהוא מאסף לכל המכנות, בסוד שם אדני, ולכן עשה יריעות עזים, קליפה לפרי.

וכן בבנין שלמה הוא עצמו מצד יהודה, וחירם מצד דן, ונתחברו שניהם בסוד יאהרונה״. ולעתידי משיח מיהודה ושריה משבט דן, כי זה תכלית בנין בית המקדש, להיות ה' בהיכלו בסוד יאהרונה״. (ליקוטים)

א' דע, שכל (ניצוצי) נשמה ונשמה, מחויבת לקיים את כל התרי״ג מצות, אם לא אותם שאין בידו יכולת לקיימם, כמו מעשה הקורבנות כולם, שאינם נוהגים אחר החורבן וכיוצא בהם, כמו מצות יבום וחליצה או גט, או פדיון בן בכור. שדברים אלו אינם ביד האדם, ואפילו ענין הגט אינו מחויב לגרש את אשתו, אלא אם לא תמצא חן בעיניו, מחמת שאינה הגונה במעשיה. שאל״כ אדרבא מזבח מוריד עליו דמעות, וכיוצא במצות אלו.

ב' כל שאר המצות חובה על האדם לקיימם ואפילו אותם שאינם חובה על האדם אלא בהזדמן, כגון מצות שלוח הקן, שאינו מחויב לרדוף אחריה, אלא ״כי יקרא קן ציפור״ שהוא דרך מקרה, וכיוצא בזה. עכ״ז צריך האדם לחפש אחריהם ולעשותם.

ג' כל זמן שלא השלים אדם תרי״ג מצות שהם כנגד רמ״ח איברי גידי נשמתו, הנה נשמתו חסרה מן האיברים ונקרא בעל מום ועליו נאמר כל אשר בא מום לא יגש. ואין לא תיקון, עד שיחזור בגלגול וישלים כל התרי״ג מצות.

ד' בענין עסק התורה שהיא מצוה אחר מרמ״ח מצות עשה, אם לא השלים אותה, שהוא עסקו בפרד״ס התורה, שהוא ר״ת פשט רמז דרש סוד, בכל בחינה מהם, כפי אשר יוכל להשיג עד מקום שידו מגעת, לטרוח ולעשות לו רב שילמדנו, ואם לא עשה כן, הרי חסר מצוה אחת של תלמוד תורה שהיא גדולה ושקולה ככל המצות וצריך שיתגלגל עד שיטרח בד' בחינות של פרד״ס כנזכר.

ה' גם דע כי העושה מצוה, אין מספיק לו במה שיעשה אותה, שהרי מצינו בדברי חז״ל שאמרו כל העושה מצוה אחת מטיבים לו, ומאריכים לו ימיו. וכיוצא בזה אמרו, כל המקיים מצוה פלונית יש לו כך וכך והנה אנחנו ראינו כמה וכמה מצות שעושים בני אדם ואינם מתקיימים דברי רבותינו ח״ו, בענין גודל שכרם, אפילו בעולם הזה. אבל השורש שהכל נשען עליו הוא, שבעשיית המצוה, אל יחשוב אדם שהיא עליו כמשא וממהר להסירם מעליו. אבל יחשוב בשכלו כאלו בעשותו אותה המצוה ירויח אלף אלפים דינרי זהב ויהיה שמח בעשותו אותה המצוה בשמחה שאין לה קץ מלב ומנפש ובחשק גדול, כאלו ממש בפועל נותנים לו אלף אלפים דינרי זהב, אם יעשה אותה המצוה. וז״ס הפסוק ״תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב כו״״ וז״ס רב ברונא דחד יומא סמך גאולה לתפלה ולא פסק חוכא מפומיה כל ההוא היום.

ו' וזה יורה על היות אמונה בטחונו בבוראו יתברך בתכלית האחרון, יותר משאם היה השכר מזומן לפניו בפועל, וכפי גודל שמחתו באמת ובטוב לבב הפנימי,

כך יזכה לקבל אור עליון ואם יתמיד בזה אין ספק שישרה עליו רוח הקדש. וענין זה נוהג בקיום כל המצות כולם, בעין שעוסק בתורה, שיהיה בחשק גדול נמרץ, בהתלהבות עצום כאלו עומד לפני מלך ומשרת לפניו בחשק גדול למצוא חן בעיניו, לקבל ממנו מעלה יתירה וגדולה. (ש' המצוות)

מאמרי האריז"ל

ודע, כשהנשמה יוצאת בלילה, פוגעת תחלה בשלשה עולמות שדין, והם שאמרו רז"ל, שעירים דבית הכסא. והכוונה, כי כמו שהיציאה, תכלית המאכל אחר כל הברורים, כן אלו סוף הקליפות, לכן נקרא ע"ז, צואה. וזהו שאמרו רז"ל, עם הארץ המבזה ת"ח נידון בצואה רותחת, שהם הקליפות, הנקראת שעירים דבית הכסא. וכשנשמת רשע יוצאת בלילה, נוטלים אותו ומטטלים אותו לכאן לכאן, וזהו כף הקלע.

ואם יש לו זכות, ניצול מאלו, ולוקחין אותו כת ב', ושואלין אותו איזה מקום שירצה לעלות, ורואה תחלה אם ראויה, ואז נדונים כפי מה שהוא. ואם תנצל מאלו, לוקחין אותו כת ג', ואומרים לה, הלא כל עלייתך לידע ולהבין, אנו נודיע מה שתרצה, ומודיעים לו קצת דברים, כמו שתראה האנשים החולמים דבר, רואין אותו תיכף. ואם יש לה זכות ותנצל מאלו הג', לוקחת הארה כפי מדרגתה.

עוד מי שלומדים לו רזי עלאין, ובחזירתו לוקחין אותו ממנה, אם שיש לו זכות ללמוד לא יש לו זכות לישראל בידו. לכן תמצא שיש שלומדים סודות התורה עליונים, וכשיעור משנתו שוכחים הכל, לפי הזכות שיש לאדם, וכפי מה שיכוין בתפלות בשחרית, יהיה לו סיוע ועזר כל היום. וכפי מה שיכוין בערבית, יהיה עלייתו בלילה למעלה. לכן היא רשות ואינה חובה, כי לא כל האדם זוכה, וצריך הכנה גדולה שתעלה נשמתו למעלה בלילה, שהרי מלאך הבא בשליחות לעולם הזה, כשחוזר צריך לטבול בנהר דינור שס"ה טבילות כמנין ימות החמה, וז"ס עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוחט, ר"ל עובר באש לוחט של נהר דנור, המלהטת אותן כדי שיעלו, ואשרי הצדיקים שעם היותן בעולם הזה ישבחם הקב"ה. ועם זכיותיהן, נשמתן עולה למעלה העליונה בכל לילה, כל א' כפי מדרגתה.

ובלילה אחר צאת הנשמה בעת השינה, מי שזוכה לעלות, הוא קורא שם פי' הפסוק הנוגע אל שרשו. אך יש בחינות חלוקות, כי בליל זה, מאיר יותר בנשמתו פסוק זה. ובלילה אחרת, פסוק אחר, והכל לפי מעשיו. והאריז"ל, היה רואה במצח האדם איזה פסוק מאיר בו יותר, והיה מבאר לו פירושו זה השייך כפי המגיע לו, כפי שורש נשמתו היה מבאר לו, שכאשר יקראוהו בהקיץ, יעלה נשמתו למעלה למעלה עד אין סוף וקץ, ויזכה להתגלות לו דברים אחרים, גם שהחומר לא ירגיש בהם

והנה טוב מאוד אם אינך יכול לישן תיכף, אחר פסוק "בידך אפקיד רוזני" ראוי לך שתכוין ותעסוק באיזה דרוש הנוגע אל השכינא הקדושה, כי כל עלייתך לשם כנודע. גם עליות הנשמה בלילה בעולם העליון, ולא תשוט בהבלי עולם, תלוי בזה שתישן מתוך הבכיה:

דע, שכל אדם יש לו ב' מלאכים המלווים לו, אחד מימינו ואחד משמאלו. אם הוא צדיק, אותו של ימין מכריז, תנו כבוד לצלם קב"ה. ואם הוא רשע, אותו של שמאל מכריז, שהוא מורד ברבו. ובכל לילה עולים עם הנשמה. וזהו סוד, והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים, ר"ל, עם יעקב עולים עם הנשמה, אחר ששכב במקום. ואח"כ יורדין עמו. (פ"ע"ח)

שבחי האריז"ל / סיפור.

כתב המהרח"ו בשנת תש"ג, היה מורי הרב משה אלשיך ז"ל קובע מדרשו בחצר רחל האשכנזית, ויום אחד ראתהו יושב ומצטער ותשאלהו על מה מצטער. ויאמר לה. "וכי לא אצטער על הרב חיים (המהרח"ו) תלמידי, שאינו רוצה ללמדני חכמת הקבלה". ותאמר לו, "וכי תלמדך גדול ממך". ויספר לה, איך בהיות חי מורי האריז"ל, הלך אצלו יום אחד ויברך ויתחנן לו שילמדהו חכמת הקבלה הוא בעצמו שלא על ידי, וישיבהו מורי האריז"ל כי הוא לא בא לעולם אלא ללמדני לי לבדי, ואי אפשר שתתגלה חכמה זו כי אם על ידי. ואמר לו, ואיך יתכן שהרב ילמוד מתלמידו. ויאמר לו הלואי שתזכה להיות תלמידו, כי לולי שאמרו חז"ל (אדם) "בכל אדם מתקנא חוץ מבנו ותלמידו", הייתי אני בעצמי מתקנא בו על עוצם המעלה שעתיד לעלות דבר שאין לה שיעור. (ספר החזיונות)

לכבוד השי"ת ולעילוי שכינת עוזנו בביאת הגואל ובנין בית המקדש לע"נ מתי ישראל ולהבדיל לרפואת כל חולי עם ישראל ולזרע קדש של קיימא לכל החשוכי בנים וזווגים הגונים לכל הצריכים ופרנסה טובה ושפע רב ברוחניות ובגשמיות לכלל ישראל. לרפואת: אריאלה בת רבקה, ופרחיה בת רינה, ח' חיים בן שרה, ח' אברהם רוני בן מרים, ח' אביחי נחמיה בן אילנה, מירה בת בת שבע, מיכל בת בלוריה, יניב בן טוביה, משה בן רוזה, שקד בן אילנית, בר בת לימור, הי"ו. לזווגים טובים במהרה לבתיה תמר, שירה, אביגיל, יהודית ברכה, ברוריה, יעל. בנות מירה מרים אסתר. אפרת ב' תמר, בני ובנות חיה ושאלתיאל משה. מלכה ב' שמחה. תהילה ושירה ב' אסתר ברכה, נעמי ב' אילנה, בת חן ושירה ב' מרים, נעמה ב' סיגלית, ארז ואסתר שרה בני אריאלה, חוה רבקה ורות ב' תמר. יהונתן ב' אורנה. אילאי ואריאל ב' מיכל. לע"נ רבקה בת שושנה, חי אשר ויששכר בני בת שבע, הרב אליהו בן עיישא, חיים בן בלנקה, יהודה בן קמרה, אליהו בן נרקיס, לאה פייגא בת רחל, מרים בת שרה, מרסל בת חביבה, ח' דוד בן רחל, נחמה בת יוכבד, (נא ללמוד לע"נ הערירים – משה איתן אלון בן חביבה, שרה בת בלומה, אסתר ברונשטיין בת שרה) ת.ג.צ.ב.ה.

למעונינים ללמוד או לפתוח שיעור בתורת האריז"ל נא ליצור קשר יו"ל ע"י כולל ה' אחד הר נוף ים- עורך ישי ג. הי"ו להקדשות/ לע"נ / לרפואה ותרומות טלפקס 029666012 במיל yq131327@gmail.com לקבלת העלון

העלון טעון גניזה

שבת שלום